

Arrest

nr. 82 367 van 1 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie. In 1999, bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog, vluchtte u met uw vrouw, Z. A. (...) (OV X) en jullie kinderen vanuit Grozny naar Sleptsovsk, Ingoesjetië. Jullie woonden er in een vluchtelingenkamp tot de herfst van 2003, toen jullie terugkeerden naar Grozny. In de zomer van 2002 werd uw broer A. (...) in het kamp gearresteerd door federale troepen en meegenomen naar een onbekende bestemming. In de herfst van datzelfde jaar vernam u geruchten dat uw broer ontsnapt zou zijn en dat er daarbij drie doden waren gevallen:

een Russische officier en twee Tsjetsjenen. Dit is het laatste dat u over uw broer hebt vernomen. Volgens de Tsjetsjeense tradities betekende dit dat u het risico liep om betrokken te worden bij bloedwraak, zeker als uw broer spoorloos bleef. Na jullie terugkeer naar Tsjetsjenië was u uit veiligheidsoverwegingen vaak weg van huis. Op 20 november 2008, u was die dag niet thuis, vond er een inval plaats in uw huis door politieagenten. Zij namen uw zoon M. (...) (OV 6.367.781) mee. Kennissen van u slaagden er in hem vrij te kopen en hij werd vrijgelaten op 21 november. Enkele dagen later kwam u terug naar huis en vernam u het nieuws van zijn arrestatie. Uw zoon vertelde u dat hij ondervraagd was over uw broer. Enkele dagen later vernam u via vrienden dat de teips waartoe de vermeende slachtoffers van uw broer behoorden officieel bloedwraak hadden afgekondigd, na een proces dat jaren had geduurd. U besloot daarop dat jullie het land moesten verlaten. Uw vrouw en de kinderen kwamen eerst naar België. Zij vertrokken op 19 december uit Tsjetsjenië, kwamen op 24 december 2008 in België aan en vroegen dezelfde dag asiel aan. U vertrok op 25 april 2009 uit Tsjetsjenië, arriveerde op 29 april in België en vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u en uw gezin Tsjetsjenië zijn ontvlucht uit vrees voor bloedwraak en acties van de veiligheidsdiensten. Uw broer A. (...) werd in 2002 gearresteerd in een vluchtelingenkamp in Ingoesjetië en naar een onbekende bestemming meegenomen. Later hebt u nog vernomen dat hij daar is kunnen ontsnappen maar hierbij wel drie doden zijn gevallen, waaronder twee Tsjetsjenen. Hierdoor ontstond er een bloedwraak. Ook de ordediensten zijn nog steeds op zoek naar uw broer.

Op basis van de verklaringen van u en uw gezin voor het Commissariaat-generaal dient echter te worden besloten dat u geenszins aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u aangaande de ontsnapping van uw broer A. (...) en de bloedwraak die er een gevolg van zou zijn geweest tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen hebt afgelegd. Aangezien de ontsnapping van uw broer de kern van uw asielsituatie uitmaakt, wordt de geloofwaardigheid ervan dan ook in zeer ernstige mate ondermijnd.

Aangaande het moment waarop u voor het eerst hoorde van de ontsnapping van uw broer, verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat dit al aan het einde van de zomer, begin van de herfst van 2002 was. (CGVS 1 d.d.08/10/2009, p.9) Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u de eerste geruchten hoorde ongeveer een jaar na zijn arrestatie, in 2003, niet lang voor jullie vertrek naar Grozny in oktober. (CGVS 2 d.d.26/01/2012, p.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u in de herfst van 2002 de eerste geruchten hoorde maar dat het een jaar later concreter was en dat het "meer en meer bevestigd werd dat er drie mannen werden vermoord". (CGVS 2, p.13) Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring aangezien er u tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd wanneer u voor het eerst de geruchten hoorde van zijn ontsnapping en de doden die daarbij vielen.

Daarnaast bleek u slechts zeer weinig te weten over de personen die uw broer gedood zou hebben bij zijn ontsnapping. U kon enkel zeggen dat de twee Tsjetsjenen behoorden tot de teips B. (...) en T. (...) maar u kende noch hun voornaam, noch hun familienaam. (CGVS 2, p.8) U wist evenmin waar uw broer ontsnapt zou zijn – en dus ook waar hij hen gedood zou hebben. (CGVS 1, p.10) Gelet op uw verklaringen dat de families van de slachtoffers (jarenlang) grondig onderzoek moesten voeren voordat de bloedwraak kon worden uitgesproken (CGVS 2, p.6); en gelet op het feit dat er overleg was tussen de ouders van uw teip en de teips van de slachtoffers en u via tussenpersonen contact had met

de ouderen van uw teip (CGVS 2, p.10); is een dergelijke onwetendheid over de slachtoffers en plaats van de feiten niet geloofwaardig te noemen.

Voorts waren een aantal van uw verklaringen met betrekking tot de bloedwraak zelf – die een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van de ontsnapping van uw broer – tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de bloedwraak officieel was afgekondigd. (CGVS 1, p.12) Tijdens het tweede gehoor stelde u in eerste instantie dan weer dat u wel “gewaarschuwd” was maar dat een officiële aankondiging enkel mogelijk was in het bijzijn van uw broer – die spoorloos is. U voegde hieraan toe dat bloedwraak niet afgekondigd kan worden tegen de familie van de dader als de dader zelf afwezig is. Hieruit dient afgeleid te worden dat er geen officiële afkondiging is gebeurd. (CGVS 2, p.6) Later in hetzelfde gehoor verklaarde u dan weer dat de bloedwraak wel officieel werd afgekondigd. (CGVS 2, p.9) Geconfronteerd uw eerdere verklaringen, bevestigde u deze en stelde u daarbij dat er zoveel tijd verstreken was dat de families van de slachtoffers u gingen viseren. (CGVS 2, p.9) Het louter bevestigen van uw eerdere verklaringen heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Bovendien had u zelf verklaard dat bloedwraak niet officieel afgekondigd kon worden in afwezigheid van de dader, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaring als zou u uiteindelijk toch zelf gevisieerd zijn.

Met betrekking tot de officiële afkondiging van de bloedwraak werd nog een tweede tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u enkele dagen na de arrestatie van uw zoon (op 20 november 2008) via vrienden vernam dat bloedwraak officieel was afgekondigd. (CGVS 1, p.12-13) Tijdens het tweede gehoor stelde u in eerste instantie dan weer dat tussenpersonen dit hadden komen mededelen vóór de arrestatie van uw zoon. (CGVS 2, p.9) In tweede instantie verklaarde u tijdens het laatste gehoor terug dat de “honderd procent aankondiging” gebeurde na de arrestatie van uw zoon. (CGVS 2, p.13) Geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zou de officiële afkondiging plaatsgevonden hebben voor zijn arrestatie, stelde u dat men bloedwraak kan aankondigen zoveel men wil, maar dat men het moet kunnen bewijzen. (CGVS 2, p.13) Dit kan niet volstaan als verklaring. Immers, u had eerder zelf verklaard dat bloedwraak pas officieel kan worden afgekondigd als men honderd procent zeker is en u had de officiële afkondiging zelf gesitueerd voor uw zoons arrestatie. (CGVS 2, p.6, 9)

Ten tweede waren uw verklaringen aangaande de vrijlating van uw zoon na zijn arrestatie op 20 november 2008 tegenstrijdig met deze van uw vrouw.

U verklaarde dat jullie burens gealarmeerd waren door het lawaai en het roepen van uw vrouw en dat zij de politiewagen (waarin uw zoon werd meegenomen) letterlijk gevolgd zijn. Aangezien u niet aanwezig was bij dit incident, zou u dit na uw thuiskomst van uw vrouw vernomen hebben. (CGVS 2, p.7) Uw vrouw daarentegen, verklaarde dat zij had gezien dat jullie zoon in een politieauto werd weggevoerd; dat ze nadat hij was weggevoerd een kennis van jullie op de hoogte had gebracht; en dat die daarna jullie zoon was gaan zoeken. (A. (...) - CGVS 2, p.4) Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had zij gelijklappende verklaringen afgelegd. (A. (...) - CGVS 1, p.18) Geconfronteerd met uw (tegenstrijdige) verklaringen, bleef zij bij haar versie van de feiten (A. (...) - CGVS 2, p.5), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas. U gaat er van uit dat deze aanhouding met de bloedwraak verband hield. (CGVS 2, p.6) U gaf echter eveneens aan dat de ordediensten zelf ook nog op zoek zijn naar uw broer. (CGVS 2, p.9) Wat er ook van zij, bovenstaande tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aangaande de arrestatie van uw zoon. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, aangezien het de meest ernstige actie was van de ordediensten, gericht tegen uw gezin, om uw broer te vinden. Voor deze arrestatie zouden jullie geen concrete problemen hebben gekend. (CGVS 1, p.15) Dat jullie voordien in jullie straat in Grozny wel vreemde mensen gezien zouden hebben (CGVS 1, p.15) kan geenszins volstaan als een duidelijke aanwijzing dat de autoriteiten u en uw gezin viseerden.

Ten derde dient nog vastgesteld te worden dat u weinig blijkt geeft van interesse in de actualiteit van uw problemen. U verklaarde op dit moment geen contact te hebben met personen in Tsjetsjenië. (CGVS 2, p.2) Gevraagd of u nog pogingen had ondernomen om mensen in Tsjetsjenië te contacteren, stelde u dat het niet in uw belang is om dat op dit moment te doen. U voegde hieraan toe dat u vertrokken bent tot de situatie uitgeklaard is en dat u sowieso via geruchten wel nieuws zou opvangen. (CGVS 2, p.3) Een dergelijke passieve houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Immers, van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land inroept, mag verwacht worden dat hij probeert zich actief te informeren naar de huidige stand van zaken aangaande zijn problemen in het land van herkomst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder

frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekende partij voert tevens machtsoverschrijding aan.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het weinig aannemelijk acht dat verzoekende partij geen enkel document kan voorleggen ter staving van haar vervolgingsrelaas, verduidelijkt verzoekende partij dat zij zich destijds niet heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen, omdat zij vreesde voor haar veiligheid en zij in alle haast haar geboorteland is moeten ontvluchten. Zij wijst er tevens op dat, volgens de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, de aanbrenghing van bewijzen op een redelijke en proportionele manier dient te worden beoordeeld, gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt. Men dient deze bewijslast dan ook te beoordelen in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen. Verzoekende partij herinnert er tevens aan dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees voor vervolging omringen. Volgens de constante rechtspraak, kan een kandidaat-vluchteling worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, benadrukt verzoekende partij. Zij meent dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing echter geen enkele opmerking wordt gemaakt over het feit dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft bijgebracht van haar beweerde asielmotieven. Verwerende partij heeft geoordeeld dat omwille van de verschillende tegenstrijdigheden, incoherenties, vaagheden, onwetendheden en het gebrek aan interesse in de actualiteit van de problemen van verzoekende partij, geen geloof kan worden gehecht aan diens vluchtrelaas. Nu verzoekende partij in de bestreden beslissing geenszins wordt verweten geen bewijsstukken te hebben voorgelegd, kan bovenstaand argument ook niet dienstig worden aangevoerd.

Voor de volledigheid wenst de Raad er nogmaals aan te herinneren dat de bewijslast op de asielzoeker zelf berust en hij in de mate van het mogelijke bewijzen dient aan te brengen om de feiten die hij aanhaalt te staven. De verklaringen van een asielzoeker kunnen inderdaad een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel, oprecht en coherent zijn en ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Aangezien dit *in casu* niet het geval is, kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel in ieder geval niet worden toegekend.

2.2.6.1. Verzoekende partij begrijpt absoluut niet dat de bestreden beslissing haar weigert het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij meent dat verwerende partij onterecht probeert te laten geloven dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen haar opeenvolgende verklaringen over het moment waarop zij voor het eerst hoorde van de ontsnapping van haar broer. Ten eerste wijst zij erop dat zij werd ondervraagd over gebeurtenissen van meer dan tien jaar geleden en dat er tussen twee gehoren op het Commissariaat-generaal "*twee lange jaren*" zitten. Het is volgens haar dan ook onmogelijk om zich zulke details nog te herinneren. Ten tweede wijst zij erop dat zij tijdens haar gehoor reeds een verklaring had gegeven voor deze tegenstrijdigheid, met name dat zij in de herfst van 2002 de eerste geruchten hoorde maar dat het een jaar later concreter was en dat het meer en meer bevestigd werd dat er drie mannen werden vermoord. Ten derde laat verzoekende partij weten dat het moment waarop zij in kennis werd gesteld van de ontsnapping van haar broer, geen weerslag heeft op de kern van haar asielrelaas.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dermate belangrijke gebeurtenissen, met name het moment waarop zij te weten kwam dat haar broer was ontsnapt – het beginpunt van haar problemen – kan immers worden aangenomen

dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift. Dat deze gebeurtenis dateert van meer dan tien jaar geleden, en dat beide interviews op het Commissariaat-generaal twee jaar uit elkaar liggen, kan derhalve niet zonder meer als excuus worden aangenomen voor deze flagrante tegenspraak – verzoekende partij stelt immers eerst dat zij op de hoogte werd gesteld in de herfst van 2002, om daarna, tijdens het tweede gehoor, te verklaren dat zij van dit feit kennis nam in 2003, niet lang voor hun vertrek naar Grozny in oktober 2003. Het vertrek naar Grozny betreft een uiterst belangrijk referentiepunt, dat verzoekende partij zelfs uiterst precies weet te dateren, meer in het bijzonder op 13 oktober 2003 (administratief dossier, stuk 8, p. 5). Hierdoor komt het des te onaannemelijker over dat verzoekende partij zich deze feiten dan ook niet meer goed kan herinneren. De Raad merkt eveneens op dat het argument als zou verzoekende partij zich, door het lange tijdsverloop, de precieze details niet meer kunnen herinneren, niet te rijmen valt met het andere argument waarmee zij een poging onderneemt om beide versies met elkaar te verzoenen, met name dat zij eerst, in 2002, geruchten hoorde over de ontsnapping, maar dat dit gerucht een jaar later concreter werd. Terwijl verzoekende partij in haar eerste argument doet uitschijnen dat het om een vergissing/vergetelheid gaat, die echter te verschonen valt door het tijdsverloop, ontkent verzoekende partij in haar tweede argument dat zij zich zulke data niet meer goed kan herinneren. Zij bevestigt beide – uiteenlopende – verklaringen, maar nuanceert deze, opdat die met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht. Dergelijke argumentatie kan de Raad logischerwijze dan ook niet overtuigen. Hierbij merkt de Raad nog op dat het tweede aangebrachte argument, afzonderlijk beschouwd, evenmin kan overtuigen, nu het een loutere herhaling betreft van het eerder naar voren gebrachte excuus, dat reeds door verwerende partij als niet overtuigend werd bestempeld in diens beslissing. Zoals reeds gesteld, maakt de ontsnapping van de broer van verzoekende partij het beginpunt uit van diens problematiek, waardoor zij haar land van herkomst is moeten ontvluchten. Immers, bij deze ontsnapping vielen er drie doden, reden waarom de families van deze slachtoffers de bloedwraak hadden afgekondigd tegen haar familie. Ook werd de zoon van verzoekende partij hierna opgepakt door de autoriteiten, in de hoop om op die manier haar broer te vinden. Dat het moment waarop verzoekende partij in kennis werd gesteld van de ontsnapping van haar broer niet zou behoren tot de kern van diens asielrelaas, betreft derhalve een argument dat in redelijkheid niet kan worden aangenomen.

2.2.7.1. Wat betreft de motivering dat verzoekende partij zeer weinig blijkt te weten over de personen die door haar broer zouden zijn gedood bij diens ontsnapping, werpt verzoekende partij ook hier op dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat zij zich na tien jaar nog precieze feiten kan herinneren, zoals de naam en de voornaam van de slachtoffers. Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat zij reeds de teip van elk slachtoffer heeft kunnen weergeven, en dat die teips ook werkelijk bestaan. Het gegeven dat zij deze informatie kon verschaffen is volgens haar voldoende.

2.2.7.2. Ook hier wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dermate belangrijke gebeurtenissen – immers verklaart verzoekende partij dat zij voornamelijk omwille van de bloedwraak haar land heeft moeten verlaten – kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift. De Raad stelt vast dat verzoekende partij net zo min kon zeggen waar haar broer zou zijn ontsnapt, en dus ook waar hij deze personen zou hebben gedood. Dit is zeer opvallend, gelet op haar verklaringen dat de families van de slachtoffers jarenlang grondig onderzoek moesten voeren voordat de bloedwraak kon worden uitgesproken, en gelet op het feit dat er overleg was tussen de ouders van haar teip en de teips van de slachtoffers en zij via tussenpersonen contact had met de ouders van haar teip. De Raad treedt verwerende partij bij waar die motiveert dat een dergelijke onwetendheid over de slachtoffers en plaats van de feiten niet geloofwaardig is. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen overtuigend excuus naar voren.

2.2.8.1. Nopens de tegenstrijdigheden over het al dan niet officieel aangekondigd zijn van de bloedwraak en het moment waarop zij in kennis werd gesteld van deze bloedwraak, vestigt verzoekende partij er de aandacht op dat zij tijdens haar tweede gehoor had aangegeven dat er zoveel tijd is verstreken, waardoor haar herinneringen beginnen te vervagen. Zij benadrukt hier tevens bij dat zij niet verantwoordelijk zou moeten worden gehouden voor het feit dat verwerende partij meer dan drie jaar over het onderzoek van haar asielaanvraag heeft gedaan.

Verder zou zij tijdens dit gehoor eveneens hebben uitgelegd dat zij eerst “*gewaarschuwd*” was omdat haar broer spoorloos was, maar dat later de bloedwraak (officieel) werd aangekondigd, omdat haar broer spoorloos was.

Volgens verzoekende partij is de tegenstrijdigheid over het al dan niet officieel zijn afgekondigd van de bloedwraak te wijten aan de manier waarop de vraag werd gesteld. Zij heeft twee verschillende antwoorden gegeven die haar inziens in geen enkel opzicht tegenstrijdig zijn.

Verzoekende partij vindt verder dat de vraag of de bloedwraak werd afgekondigd voor of na de arrestatie van haar zoon, irrelevant is. Deze tegenstrijdigheid verandert immers niets aan het feit dat de bloedwraak wel degelijk werd uitgesproken. De bestreden beslissing lijkt deze gebeurtenis overigens niet te betwisten, merkt verzoekende partij op.

Tot slot betoogt verzoekende partij dat er slechts een beperkt aantal tegenstrijdigheden in haar relaas werden gevonden, waardoor het duidelijk is dat de rest van haar relaas niet opnieuw ter discussie kan worden gesteld. Immers, alle andere verklaringen en inlichtingen die zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal heeft gegeven, schijnen niet te worden betwist door verwerende partij. Bijgevolg kan dit element er volgens haar in geen enkel opzicht toe leiden dat de geloofwaardigheid van haar vluchtverhaal in het gedrang komt.

2.2.8.2. De Raad wijst er wederom op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van de gebeurtenis die rechtstreeks heeft geleid tot de vlucht uit haar land van herkomst, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene is gegrift. Dat deze gebeurtenis dateert van meer dan tien jaar geleden, en dat het onderzoek van verwerende partij lange tijd heeft geduurd, kan derhalve niet zonder meer als excuus worden aangenomen voor deze flagrante tegenspraak. De Raad merkt eveneens op dat verzoekende partij in een volgend argument beide versies met elkaar tracht te verzoenen. Immers, zij legt uit dat zij eerst "gewaarschuwd" was omdat haar broer spoorloos was, maar dat later de bloedwraak (officieel) werd aangekondigd, omdat haar broer spoorloos was. Uit deze uitleg, waarin zij haar verklaringen tracht te nuanceren, blijkt dat het geenszins om een vergetelheid gaat en dat het lange verloop sinds de gebeurtenissen en de lange duur van de procedure, elementen zijn die niet ter zake doen. Verder constateert de Raad dat haar poging om de verschillende verklaringen met elkaar te doen overeenstemmen, niet kan overtuigen. Haar uitleg houdt immers niet meer in dan een loutere herhaling van het eerder opgeworpen en door verwerende partij beoordeelde excuus.

Waar verzoekende partij er dan ook nog op wijst dat de tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan de manier waarop de vraag werd gesteld, verwijst de Raad voor de duidelijkheid naar de inhoud van de gehoorverslagen: *"Maar uiteindelijk toch officieel bloedwraak uitgesproken? Ja, het doodvonnis ... Ze zijn ook bij u thuis geweest om die bloedwraak uit te spreken? Nee ... Is dat niet nodig dat u persoonlijk wordt aangesproken? Nee, het wordt via via doorgegeven. In aanwezigheid vd ouderen wordt de bloedwraak uitgesproken"* (administratief dossier, stuk 19a, gehoorverslag CGVS van 8 oktober 2009, p. 12-13), *"Die bloedwraak waar u over sprak, is die officieel uitgesproken? De bloedwraak was niet meteen afgekondigd. Want daarvoor heb je sterke bewijzen nodig. Dus het heeft lang geduurd. Zij zochten ook naar hem, en naar de anderen; maar om dat af te kondigen, heb je 100% bewijs nodig. Als het niet duidelijk is, kan ik het verduidelijken. ... Maar is het uiteindelijk wel officieel afgekondigd of niet? Zij hebben me gewaarschuwd, ja. Want een officiële aankondiging kan enkel gebeuren in bijzijn van mijn broer, en ze zijn op zoek naar hem ... Is het niet zo dat de bloedwraak kan worden afgekondigd tg de familie als de dader afwezig is? Nee, dat kunnen ze niet. En ze kunnen het niet zomaar afkondigen. Ze moeten 100% zeker zijn. ze moeten het goed uitzoeken. ... De waarschuwing waarover u sprak, wat is die dan precies? Kijk, op een gegeven moment gingen ze ons huis in het oog houden, ook mijn zoon. Want ze wilden er achter komen of mijn broer contact met mij zocht ... Om terug te komen op mijn eerdere vraag, is de bloedwraak dan officieel afgekondigd of niet? Ja, de bloedwraak werd aangekondigd ... Op dezelfde vraag daarstraks zei u dat u gewaarschuwd was maar dat de bloedwraak enkel officieel aangekondigd kan worden in bijzijn van uw broer? Dat klopt. Maar er is zoveel tijd verstreken en toen zeiden ze "of je broer, of jij. Jij bent nu verantwoordelijk"* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 26 januari 2012, p. 6 en 9). De inhoud van de interviews in acht genomen, kan verzoekende partij niet volhouden dat aangaande tegenstrijdigheid te wijten is aan de manier waarop de vragen werden gesteld. Er werd haar immers steeds dezelfde vraag gesteld, met name of de bloedwraak officieel werd afgekondigd, waarna verzoekende partij de mogelijkheid werd gegeven om zich nog verder te verduidelijken. Uit de interviews blijkt onomstotelijk dat verzoekende partij eerst verklaarde dat de bloedwraak officieel werd aangekondigd, dat zij vervolgens, in een later interview, het tegenovergestelde beweert en dat zij dan uiteindelijk weer stelt dat de bloedwraak wel degelijk officieel

werd aangekondigd. De Raad ziet niet hoe de – zeer duidelijke – wijze van vraagstelling zulke wispelturige antwoorden zou kunnen hebben uitgelokt.

De Raad is het niet eens met de stelling van verzoekende partij dat de vraag of de bloedwraak voor of na de arrestatie van haar zoon werd afgekondigd irrelevant is. Verzoekende partij verklaarde immers tijdens haar gehoor dat de ordediensten nog op zoek zijn naar haar broer en dat er om die reden op 20 november 2008 een inval plaatsvond in haar huis door politieagenten, waarbij haar zoon werd meegenomen. Deze gebeurtenis betreft de meest ernstige actie van de ordediensten, gericht tegen het gezin van verzoekende partij. Deze inval/arrestatie maakt derhalve een kerngebeurtenis uit in diens relaas. Dat verzoekende partij dan afwisselend heeft verklaard dat de bloedwraak voor of na de arrestatie werd afgekondigd, kan niet als een irrelevante tegenstrijdigheid worden bestempeld. Ook dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij de bal mislaat waar zij stelt dat de bestreden beslissing de afkondiging van de bloedwraak niet lijkt te betwisten. Voormelde tegenstrijdigheid hypothekeert wel degelijk op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Bovendien dient te worden gewezen op de andere tegenstrijdigheid die verwerende partij desbetreffend heeft vastgesteld en op het gegeven dat verzoekende partij niet veel informatie kon geven over de slachtoffers die door haar broer werden gedood.

Ook wijst de Raad erop dat het gehele relaas van verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij beweert, wel degelijk doorspekt is met tegenstrijdigheden, die er mede voor hebben gezorgd dat aan haar asielsrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat alle andere verklaringen en inlichtingen die zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal heeft gegeven, niet zouden worden betwist door verwerende partij, betreft een argument dat feitelijke grondslag mist.

2.2.9.1. Aangaande de tegenstrijdigheid die verwerende partij heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote onderling, stelt verzoekende partij dat men enkel de versie zoals die werd weergegeven door haar echtgenote dient te weerhouden, aangezien zij getuige is geweest van de gebeurtenis. Zijzelf daarentegen, was geen getuige bij de arrestatie van haar zoon, reden waarom de verklaringen mogelijk niet met elkaar overeenstemmen. Volgens verzoekende partij is er derhalve geen sprake van een echte tegenstrijdigheid.

2.2.9.2. De Raad is van oordeel dat de bewering van verzoekende partij dat de versie van haar echtgenote de juiste is, geen afdoende verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun onderlinge verklaringen. Er dient te worden opgemerkt dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielsrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielsrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Het zich *post factum* scharen achter de versie van de echtgenote van verzoekende partij biedt bijgevolg geen soelaas. Met betrekking tot de ter vergoelijking aangebrachte uitleg dat verzoekende partij zelf geen getuige was bij de arrestatie van haar zoon, terwijl haar echtgenote wel aanwezig was tijdens die gebeurtenis, bemerkt de Raad dat, zelfs indien verzoekende partij er niet bij was op het moment dat haar zoon werd opgepakt, het uiterst onaannemelijk is dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die behoort tot de kern van hun asielsrelaas, zoals in de bestreden beslissing tevens wordt aangegeven, niet uitgebreid besproken zou worden tussen echtgenoten. Het aangebrachte excuus kan derhalve niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

2.2.10.1. Betreft het manifeste gebrek aan interesse in de actualiteit van haar vervolgingsproblemen, legt verzoekende partij uit dat zij geen enkele vertrouwenspersoon meer heeft in Rusland. Aangezien zij er is moeten wegvlugten omwille van de bloedwraak, zal zij niet het risico nemen om met iemand in Rusland contact op te nemen, omdat men haar dan zou kunnen terugvinden. Men mag niet vergeten dat een groot aantal Tsjetsjeense vluchtelingen zich in België bevindt en dat zij dus op elk moment zou kunnen worden teruggevonden, stipt verzoekende partij aan. In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, is het volgens verzoekende partij niet abnormaal dat zij zich niet verder informeert over de stand van zaken in haar land van herkomst. Zulk gedrag zou volgens haar net als een aanwijzing moeten worden aanzien voor de geloofwaardigheid van haar verhaal.

2.2.10.2. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich hierover niet informeren doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dat zij in haar land geen vertrouwenspersonen meer zou hebben en dat zij er niemand durft te contacteren omdat zij bang is dat men haar zou kunnen terugvinden, kan door de Raad niet als excuus worden aangenomen voor het feit dat verzoekende partij zich, sinds haar aankomst in België in 2009, niet meer heeft geïnformeerd over het verloop van haar – nochtans zeer ernstige – voorgehouden problemen. Deze verklaring strookt naar het oordeel van de Raad ook niet met hetgeen verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard: *“TCH is klein, en de geruchten verspreiden zich snel. Anders zou ik het wel vernomen hebben...Mocht er iets in TCH gebeuren dan krijgen we het hier ook te horen via via. Mensen praten ook met elkaar, telefonisch of andere middelen.”* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 26 januari 2012, p. 3). Verzoekende partij geeft hiermee aan dat, indien er zich nog iets zou hebben voorgedaan in verband met haar problemen, zij hier via via wel op de hoogte van zou worden gesteld, ook al verblijft zij sinds 2009 in België. Nu verzoekende partij schijnbaar over een aantal indirecte communicatiemogelijkheden beschikt via dewelke informatie over eventuele nieuwe gebeurtenissen tot bij haar in België zou doorsijpelen, komt het niet overtuigend over dat verzoekende partij dan niet het risico zou durven nemen om rechtstreeks contact op te nemen met iemand uit Tsjetsjenië teneinde meer te weten te komen over wat er zich nog heeft afgespeeld sinds haar vertrek in 2009. Dat zij op elk moment kan worden teruggevonden, betreft een blote bewering, daar verzoekende partij deze stelling op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aannemelijk tracht te maken in haar verzoekschrift, draagt het gegeven dat zij geen moeite heeft gedaan om zich terdege te informeren over de situatie in haar land van herkomst, wat wijst op een flagrante desinteresse in haar eigen problematiek, wel degelijk bij tot het ongeloofwaardig bevinden van haar vluchtrelaas.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Inzake het verwijt dat de bestreden beslissing geen specifieke motivering zou bevatten omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat uit deze beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing besloot tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de*

Vreemdelingenwet." De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT